

Neděle 17. po sv. Trojici

Am2,6-12

22.9.2024

Pozdrav:

Milost vám a pokoj od Pána našeho Ježíše Krista.

Pokoj vám všem, kteří jste v Kristu Ježíši.

Introit:

Ač jsem ponížený ubožák, Panovník přec na mě myslí.
Tys má pomoc, vysvoboditel můj, neotálej už, můj Bože!

Píseň: 281

Čtení: Mt18,23-35

Píseň: 765

Kázání: Am2,6-12

Po sedmi výrocích proti národům nežijícím ve smlouvě s Hospodinem nastává výrok osmý. Zdálo by se, že možná nadbytečně. Sedm je číslo plnosti. Možná bychom to mohli shrnout: tak už to mají ti pohané a bezvěrci spočítané.

Já si to nemyslím, spočítané to mají jejich činy. Činy, které plodí bolest a utrpení mnohých. Jako by Hospodin říkal: kdo s čím zachází, tím také schází. Násilí se nevymýtí násilím. Jako by zde platilo starodávné platidlo: Oko za oko, zub za zub, zkáza za zkázu. Anebo, ještě přesněji: kdo seje vítr, sklídí bouři.

Nyní přichází osmé slovo, zdálo by se nadbytečné. Už toho bylo řečeno dost. Na řadu přichází Izrael, dalo by se říci, Boží lid, církev. Možná si někdo řekne, takové zlořády možná v církvi byly ve středověku, možná někde jsou i dnes, ale naše církev?

Nechci pranýřovat a zoufat si nad stavem věcí, které každý zná. Nechci ani sršet síru proti církvím a společenstvím, které kvůli penězům, zisku a všemu tomu, co jsme přečetli, porušili všechna přikázání.

Problém Izraele opět není ani v jeho chování. To je důsledek jedné jediné věci. Izrael porušil smlouvu s Hospodinem. Porušil to, co jej mělo učinit lidem zvláštním, svatým, vyvoleným.

Smlouva na Sinaji totiž trvá. Přes staletí platí, i když přišel Ježíš. Smlouva je totiž nevypověditelná. Je vepsaná již ne do kamene, ale do srdcí.

Já jsem to byl, kdo vás vyvedl z Egyptské země, kdo vás vodil pouští po čtyřicet let, aby vám pak dal emorejskou zemi. Zde je vlastně podstata odlišnosti, kterou Hospodin připomíná svému lidu. Bůh obrací náš zrak do minulosti, abychom se ze své současnosti mohli přesunout do budoucnosti. Bez otevřené budoucnosti potom není ani minulost.

Damašští, lidé z Gazy, Týršti, Edóm, Amón, Moáb ti všichni nebyli ve smluvním vztahu s Hospodinem. Jejich činění bylo z pozice síly, moci, uchopovali ve svých rozhodnutích nemilosrdně lidské životy a svoje vize rozšiřovali cestou utrpení a bolesti.

Izrael a Juda však měli žít jinak. Ještě jednou přečtu slova, která ústy proroka Ámose říká Hospodin. *Já jsem to byl, kdo vás vyvedl z Egyptské země, kdo vás vodil pouští po čtyřicet let, aby vám pak dal emorejskou zemi.*

Bůh, tak jako na počátku lidských dějin, všechno připravil, *vyvedl, vodil, dává*. Můžeme se ptát, proč to dělá? Proč neustále jako by nadbíhal člověku? Trochu mi připomíná Boží jednání otce, který svým dětem mete cestičku, aby došly k cíli.

Proč to dělá? Nevím, ale domnívám se, že slyší úpění a nárek egyptských otroků. A Hospodin slyšel a vyslyšel. To Boží milosrdenství, které nezná mezí, nikoli opičí otcovská láska. Boží milosrdenství, které nás vodí pouští, abychom se naučili spoléhat na Hospodina.

A ještě jedna taková podstatná věc. Izrael nepobíjel egyptské prvorozené. To Bůh vynesl soud a trestal on. Nikoli člověk. To nepochopitelné vyvedení, vytržení z Egypta bylo proto, aby Izrael nemusel zabíjet. Bůh Izraeli nikoli metl cestičku, ale vedl je cestou pokoje. To Hospodin se staral na poušti o svůj lid, nikoli proto, aby jim létali pečení holubi do huby, ale aby si Izrael upamatoval na to, že bez Božího požehnání nevzejde ani klas.

Ano, při obsazování země byla prolita krev, ale Izraelci u Jericha nebojovali, protože nikoli mocí a silou, ale sám Hospodin byl při dobývání Jericha při díle.

Izrael měl žít jinak, než žijí ostatní národy. Církev má žít jinak. Nikoli v ghetu, nikoli někde v ústraní.

Ámos nenapomíná ani tak zlé činy Izraele. Jádrem všeho není hřích v podobě zlých a nedobrych skutků. Jádrem všeho je nevěrnost. Bůh zaslíbil svoji věrnost těm, kteří vstoupili s ním do smlouvy. Hospodin není válečník, který by posílal Izrael do válek. Hospodin bojuje za svůj lid, zápasí o něj, o jeho čistotu, o jeho poslušnost. Proto v den soud *rychlý ztratí místo, kam utekl, silný nebude s to užít svou sílu, válečník si svůj život nezachrání, lučištník se na svých nohou neudrží, rychlonohý se nezachrání, jezdec na koni svůj život nezachrání, a ten nejstatečnější z válečníků uteče nahý.*

Jakoby již zdáli i v tomto výroku znělo Ježíšovo: kdo by chtěl zachovat svůj život, ten jej ztratí.

Pane, ty jsi nás vyvedl z různých otroctví. Věříme, že ne mocí a silou se upevňuje náš život. Věříme, že tvé milosrdenství převyšuje naše poznání. Jsme vděční a radujeme se, že v bezmoci Ježíše Krista se projevila síla.

Amen.

Píseň: 607

Poslání:

Hle, milujte své nepřátele, čiňte dobře, půjčujte a nic nečekejte zpět.
A vaše odměna bude hojná: budete syny Nejvyššího, neboť on je dobrý k nevďěčným i zlým.
Buďte milosrdní, jako je milosrdný váš Otec.

Požehnání:

Hospodin strážce tvůj, Hospodin zastínění tvé tobě po pravici.
Nebudeť bít na tě slunce ve dne, ani měsíc v noci.
Hospodin tě ostříhati bude ode všeho zlého, ostříhati bude duše tvé.
Hospodin ostříhati tě bude, když vycházeti i vcházeti budeš, od tohoto času až na věky.

Píseň: 409